

ดาไลลามะ-ISEIKU-PEBU

ในวันที่ ๑๒-๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๖๐ มีการประชุมผู้ได้รับรางวัลแมกไซไซทั้งหมดจากทุกประเภทที่โรงแรมริเจนต์ในกรุงเทพฯ จัดโดยมูลนิธิรางวัลแมกไซไซ และสนับสนุนทางการเงินโดยกองทุนพี่น้องร็อกกี้เฟลเลอร์

การจัดประชุมผู้ได้รับรางวัลแมกไซไซไม่เคยทำมาก่อน ครั้งนี้เป็นครั้งแรกเพื่อฉลองการครบรอบ ๓๐ ปี ที่มีการตั้งรางวัลนี้ขึ้นมา

การที่เลือกกรุงเทพฯ เป็นที่ประชุมเพราะความเหมาะสมหลายอย่างและเป็นการร่วมเฉลิมฉลองกับประเทศไทยในฐานะที่ปีนี้มีความหมายเป็นพิเศษสำหรับประชาชนชาวไทย

ดาไลลามะ ประมุขทางศาสนาจักรและอาณาจักรของทิเบตผู้ทรงสิทธิ์การเมืองไปอยู่อินเดีย เป็นผู้หนึ่งที่ได้รับรางวัลแมกไซไซ

ท่านเดินทางมาประชุมไม่ได้ เพราะรัฐบาลไทยไม่ยอมให้เดินทางเข้าประเทศ

เรื่องนี้น่าเห็นใจรัฐบาลไทย เพราะดาไลลามะมิได้ทรงเป็นประมุขทางศาสนจักรอย่างสมเด็จพระสังฆราชของเราเท่านั้น แต่ทรงเป็นนักการเมืองและนักปลุกระดม ที่ปลุกระดมต่อต้านจีนด้วย ประเทศไทยมีผลประโยชน์เนื่องด้วยรัฐบาลจีน โดยเฉพาะความร่วมมือของรัฐบาลจีนเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้รัฐบาลเอาชนะพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยได้

รัฐบาลจึงไม่อยากทำอะไรที่ขัดใจประเทศจีน

แต่ขณะเดียวกันชาวพุทธไทยส่วนหนึ่งก็เห็นว่า รัฐบาลน่าจะอนุญาตให้องค์ดาไลลามะเสด็จมาประเทศไทยได้ ในฐานะที่ทรงเป็นชาวพุทธที่สำคัญและ

เป็นธรรมเนียมที่รักชาติ ประชาชนของพระองค์และทรงต่อสู้เพื่อความเป็น
ธรรม

สหรัฐอเมริกาและอินเดียก็มีสัมพันธภาพทางการทูตกับจีน แต่ยอมให้
คาโกลามาเข้าประเทศได้ อินเดียถึงกับยอมให้ทรงลี้ภัยอยู่ที่ตำบลธรรมศาลา
ทางตอนเหนือของประเทศ

สหรัฐอเมริกานั้นยอมให้คาโกลามาเข้าไปทรงกล่าวอะไรๆ ก็ได้ใน
ประเทศของตน ทั้งๆ ที่ต้องการเป็นมิตรกับจีนเป็นอย่างมาก อาจกล่าวได้ว่าทั้ง
สหรัฐอเมริกาและอินเดียมีอิสระเสรีภาพที่จะทำอะไรตามที่ตนเห็นควร

ตรงนี้รัฐบาลไทยอาจจะให้เหตุผลว่า สหรัฐอเมริกาและอินเดียเป็น
ประเทศใหญ่ ส่วนไทยเป็นประเทศเล็กย่อมต้องฟังฟังหรือถูกผลกระทบจาก
ประเทศใหญ่ได้ง่าย

คำถามจึงมีอยู่ว่า **ประเทศเล็กมีทางที่จะเป็นอิสระเสรีและมีศักดิ์ศรีด้วย
ตัวของตัวเองหรือไม่**

ก่อนที่จะตอบคำถามนี้จะขอหันไปอีกเรื่องหนึ่งคือ เรื่องนายกเปรมไป
อเมริกา และมีการออกข่าวในทางชื่นชมยินดีว่าประธานาธิบดีเรแกน “อุทสาห์”
โทรศัพท์มาคุยด้วย

เรื่องนี้อาจจะเป็นการ “กลบขวย” (กลบเกลื่อน+แก้ขวย) ก่อนนายกเปรม
จะไปอเมริกา มีคนที่รู้เรื่องวงในเล่าให้ฟังว่าได้มีการลอบบีกันขนาดหนักที่จะ
ให้ประธานาธิบดีเรแกน “ยอม” พบนายกเปรม แต่ไม่สำเร็จ เพราะประเทศไทย
ไม่มีความหมายอะไร ยังไงๆ ก็หมูในอวยอยู่แล้ว

ถ้าอย่างตีกวนยูละก็จะยอมให้พบ ทั้งๆ ที่สิงคโปร์เล็กกว่าไทยมาก แต่
สิงคโปร์ไม่ยอมเป็นลูกจ้อกอเมริกา มีอะไรก็อาจจะวิจารณ์หรือเตือนกันเช่นว่า
“ถ้าคุณทำอย่างนี้กับฉัน จะมีผลเสียต่ออเมริกัอย่างไรบ้าง”

ไม่ใช่ไปบอกเขาว่า ฉันนี้น่าสงสารอย่างไรบ้าง

ในความเห็นของผม **นายกเปรมเป็นคนดีกว่าเรแกน**

จึงนับเป็นเรื่องที่คนไทยควรจะเกิดธรรมสังเวชว่า เราอยากไปพบเขา และเขาไม่ให้พบ เพราะประเทศไทยไม่มีศักดิ์ศรี ถ้าเรามีศักดิ์ศรีใคร ๆ ก็ย่อมอยากมาพบเรา

ประเทศเล็กก็มีศักดิ์ศรีได้ ถ้าเรามีความเป็นผู้ใหญ่ (maturity) โดยพึ่งตนเองได้และมีปัญญา

ประเทศใหญ่ ๆ บางทีก็ไม่มีความเป็นผู้ใหญ่เท่าใดดอก ถ้าเรามีความเป็นผู้ใหญ่เราก็อยู่ในฐานะที่จะแนะนำเขาได้

เปรียบประดุจพระราชารัชมหาเศรษฐีผู้มั่งคั่งย่อมเคารพและแสวงหาคำแนะนำจากนักพรตผู้ทรงปัญญาแต่ยากจน (ทางโลกทรัพย์)

แต่ถ้าเราทำตัวกระโจก คอยแบมือขอและพึ่งพิงเขาอยู่เรื่อย ๆ เขาก็คบเราในฐานะลูกน้องที่เขาจะทำอะไรก็ได้เท่านั้น

พี่น้องชนชาติไทยทั้งหลาย ประเทศไทยเราสามารถมีศักดิ์ศรีและอยู่ในฐานะที่จะทำประโยชน์แก่ประเทศอื่น ๆ ในโลกได้ แต่เราจะต้องเปลี่ยนความคิดจิตใจเสียใหม่

ลัทธิเสพสุขทางวัตถุและความงกหาแต่เงินโดยไม่คำนึงถึงการพัฒนาศักยภาพของตนนั้น เป็นต้นตอในการนำเราเข้าไปสู่กับดักของความเสื่อม ความไร้เสรีภาพ และไร้ศักดิ์ศรี

การพัฒนาศักยภาพของคน ทั้งในเรื่องของปัญญา และความคิดโดยใช้หลักการพุทธวิทยาศาสตร์ จักนำไปสู่การพึ่งตนเองและปัญญาบารมี มีศักดิ์ศรีในโลก

เมื่อนั้นเรื่องอย่างกรณีดาไลลามะ และเรแกน - เปรม ก็จะไม่มีการเกิดขึ้นกับเรา

พุทธะแปลว่า **ตื่น**

เราควรตื่นได้แล้วครับ.

